

Predlog spremembe 3**Alejandro Cercas, Frédéric Daerden**

v imenu skupine S&D

Ilda Figueiredo

v imenu skupine GUE/NGL

Karima Delli, Jean Lambert

v imenu skupine Verts/ALE

Poročilo**A7-0233/2010****Ilda Figueiredo**

Vloga minimalnega dohodka pri preprečevanju revščine in spodbujanju socialne vključenosti v Evropi

2010/2039(INI)

Nadomestni predlog resolucije (člen 157, odstavek 4, uredbe) k nezakonodajnemu predlogu resolucije A7-0233/2010**Resolucija Evropskega parlamenta o vlogi minimalnega dohodka pri preprečevanju revščine in spodbujanju vključujoče družbe v Evropi***Evropski parlament,*

- ob upoštevanju členov 4, 9, 14, 19, 151 in 153 Pogodbe o delovanju Evropske unije,
- ob upoštevanju Konvencije Združenih narodov o odpravi vseh oblik diskriminacije žensk, sprejete leta 1979,
- ob upoštevanju Splošne deklaracije o človekovih pravicah iz leta 1948, ponovno potrjene na svetovni konferenci ZN o človekovih pravicah leta 1993, zlasti njenih členov 3, 16, 18, 23, 25, 26, 27 in 29,
- ob upoštevanju Mednarodnega pakta Združenih narodov o ekonomskih, socialnih in kulturnih pravicah iz leta 1966,
- ob upoštevanju razvojnih ciljev tisočletja Združenih narodov iz leta 2000, zlasti zmanjševanja skrajne revščine in lakote (prvi cilj), zagotavljanja splošne osnovnošolske izobrazbe (drugi cilj) in enakih možnosti za oba spola (tretji cilj),
- ob upoštevanju konvencij št. 26 in 131 Mednarodne organizacije dela o določitvi minimalnih osebnih dohodkov ter št. 29 in 105 o odpravi prisilnega dela,
- ob upoštevanju globalnega pakta o zaposlovanju Mednarodne organizacije dela,
- ob upoštevanju agend Združenih narodov in MOD za dostojno delo,
- ob upoštevanju Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, zlasti njenih določb o

socialnih pravicah¹,

- ob upoštevanju členov 34, 35 in 36 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, ki opredeljujejo zlasti pravico do socialne pomoči in pomoči pri pridobitvi stanovanj, visoko raven varovanja zdravja ljudi in dostop do gospodarskih storitev splošnega pomena²,
- ob upoštevanju poročila Mednarodne organizacije dela „Svetovno zavezništvo proti prisilnemu delu. Svetovno poročilo v skladu z deklaracijo Mednarodne organizacije dela o temeljnih načelih in pravicah pri delu. Poročilo generalnega direktorja, 2005“³,
- ob upoštevanju Priporočila Sveta 92/441/EGS z dne 24. junija 1992 o skupnih merilih v zvezi z zadostnimi sredstvi in socialno pomočjo v sistemih socialnega varstva (priporočilo o minimalnem dohodku)³,
- ob upoštevanju Priporočila Sveta 92/442/EGS z dne 27. julija 1992 o zbliževanju ciljev in politik socialnega varstva⁴,
- ob upoštevanju sklepov Sveta EPSCO, sprejetih na 2916. zasedanju 16. in 17. decembra 2008⁵,
- ob upoštevanju Sklepa št. 1098/2008/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2008 o evropskem letu boja proti revščini in socialni izključenosti (2010)⁶,
- ob upoštevanju svoje resolucije z dne 6. septembra 2006 o evropskem socialnem modelu za prihodnost⁷,
- ob upoštevanju svoje resolucije z dne 9. oktobra 2008 o spodbujanju socialne vključenosti in boja proti revščini, vključno z revščino otrok, v EU⁸ in poročila Odbora za zaposlovanje in socialne zadeve ter priloženega mnenja Odbora za pravice žensk in enakost spolov (A6-0364/2008)⁹,
- ob upoštevanju svoje resolucije z dne 6. maja 2009 o prenovljeni socialni agendi¹⁰,
- ob upoštevanju sporočila Komisije z dne 3. oktobra 2008 o njenem priporočilu o dejavnem vključevanju oseb, izključenih s trga dela, in svoje resolucije z dne 6. maja 2009 o dejavnem vključevanju oseb, izključenih s trga dela¹¹,
- ob upoštevanju svoje pisne izjave št. 0111/2007 z dne 22. aprila 2008 o odpravi

¹ UL C 364, 18.12.2000.

² UL C 303, 14.12.2007, str. 1.

³ UL L 245, 26.8.1992. str. 46 do 48.

⁴ UL L 245, 26.8.1992. str. 49 do 52.

⁵ Svet Evropske unije, sporočilo za javnost, 16825/08 (Tisk 358), str. 18.

⁶ UL L 298, 7.11.2008, str. 20.

⁷ UL C 305 E, 14.12.2006, str. 141.

⁸ UL C 9 E, 15.1.2010, str. 11.

⁹ Sprejeta besedila, P6_TA(2008)0467.

¹⁰ Sprejeta besedila, P6_TA(2009)0370.

¹¹ Sprejeta besedila, P6_TA(2009)0371.

- uličnega brezdomstva¹,
- ob upoštevanju sporočila Komisije z dne 3. marca 2010 z naslovom Evropa 2020: strategija za pametno, trajnostno in vključujočo rast²,
 - ob upoštevanju predloga Komisije z dne 27. aprila 2010 za odločbo Sveta o smernicah za politike zaposlovanja držav članic³,
 - ob upoštevanju člena 48 svojega poslovnika,
 - ob upoštevanju poročila Odbora za zaposlovanje in socialne zadeve (A7-0233/2010),
- A. ker je Evropska komisija v socialni agendi za obdobje 2005–2010 leto 2010 razglasila za evropsko leto boja proti revščini in socialni izključenosti z jasnim ciljem, da se potrdi in okrepi politična zaveza EU, izražena na začetku izvajanja lizbonske strategije, za sprejetje ukrepov, ki „odločilno vplivajo na izkoreninjenje revščine“,
- B. ker sta revščina in socialna izključenost kršitvi človekovega dostojanstva in temeljnih človekovih pravic, in ker mora biti glavni cilj sistema dohodkovne podpore iztrgati ljudi iz revščine in jim omogočiti dostojno življenje,
- C. ker so se kljub gospodarski blaginji in vsem izjavam o zmanjševanju revščine socialne razlike poglobile in je 17 % prebivalstva (približno 85 milijonov ljudi) ob koncu leta 2008 živelo pod pragom revščine⁴ tudi po prejemu socialnih transferjev, medtem ko je bil njihov delež leta 2005 16 %, leta 2000 v EU-15 pa 15 %,
- D. ker je stopnja tveganja revščine pri otrocih in mladih do 17 leta starosti višja kot pri celotni populaciji in je leta 2008 v EU-27 dosegla že stopnjo 20 %, pri čemer je najvišja stopnja 33 %,
- E. ker so starejši ljudje tudi izpostavljeni višjemu tveganju revščine kot splošna populacija; ker je ta stopnja leta 2008 pri prebivalcih EU-27, starih 65 let ali več, znašala 19 %, leta 2005 19 %, leta 2000 pa 17 %,
- F. ker se zaradi vse večjega števila negotovih delovnih mest in nizkih plač v nekaterih sektorjih visok delež delavcev, ki so izpostavljeni revščini, ne bo spremenil; ker je bila v EU-27 leta 2008 povprečna stopnja prebivalstva, ki je kljub zaposlitvi izpostavljena revščini, 8 %, medtem ko je bila leta 2005 8 % in leta 2000 v EU-15 7 %,
- G. ker je Svet v svojem priporočilu 92/441/EGS z dne 24. junija 1992 predlaga državam članicam, naj priznajo osnovno pravico oseb do ustreznih virov in socialne pomoči, da bi živeli na človeku dostojen način; ker Svet v svojem priporočilu 92/442/EGS z dne 27. julija 1992 predlaga državam članicam, naj zagotovijo dostojen življenjski standard; ker je Svet v svojih sklepih z dne 17. decembra 1999 sprejel spodbujanje socialnega

¹ Sprejeta besedila, P6_TA(2008)0163.

² KOM (2010)2020, 3.3.2010.

³ KOM(2010) 0193 konč.

⁴ Prag tveganja revščine, izračunan za vsako državo kot 60 % mediane ekvivalentnega nacionalnega dohodka, kar je manj kot povprečni dohodek.

- vključevanja kot enega od ciljev za posodobitev in izboljšanje socialne zaščite,
- H. ker predstavljajo ženske pomemben segment, ki je izpostavljen tveganju revščine, in sicer zaradi brezposelnosti, nedeljenih obveznosti oskrbe, negotovih zaposlitev in nizkih plač, diskriminacije pri plačah ter nižjih starostnih in drugih pokojnin,
 - I. ker je tveganje skrajne revščine večje za ženske kot za moške; ker stalni trend feminizacije revščine v evropskih družbah kaže, da sedanji okvir sistemov socialne zaščite ter velik obseg socialnih in ekonomskih politik ter politik zaposlovanja v Uniji nista namenjena izpolnjevanju potreb žensk in upoštevanju razlik pri delu žensk; ker revščina in socialna izključenost žensk v Evropi zahtevata posebne in raznolike odzivne strategije, ločene glede na spol,
 - J. ker je tveganje skrajne revščine večje za ženske kot moške, zlasti v starosti, saj sistemi socialne zaščite pogosto temeljijo na načelu stalne plačane zaposlitve; ker pravica posameznika do primernega minimalnega dohodka ne bi smela temelji na prispevkih iz zaposlitve,
 - K. ker je nezaposlenost med mladimi dosegla najvišjo stopnjo doslej s 21,4 % v Evropski Uniji, saj se giblje od 7,6 % na Nizozemskem do 44,5 % v Španiji in 43,8 % v Latviji, in ker so vajeništva in pripravništva, ponujena mladim, pogosto neplačana ali z nizkimi dohodki,
 - L. ker je v EU vsak peti mlajši od 25 let brezposeln, med državljani EU pa brezposelnost najmočneje prizadene delavce starejše od 55 let, ki se morajo soočiti tudi s posebnim in resnim problemom, da v poznejših letih vse težje najdejo zaposlitev,
 - M. ker je finančna in gospodarska kriza od septembra 2008 povzročila zmanjšanje števila delovnih mest za več kot 5 milijonov in povečala negotovost,
 - N. ker ni uradnih evropskih podatkov o razmerah skrajne revščine, kot je na primer brezdomstvo, zaradi česar je težko slediti zadnjim trendom,
 - O. ker bi moralo biti evropsko leto boja proti revščini in socialni izključenosti priložnost za osveščanje glede revščine in posledično socialne izključenosti ter za izboljšanje političnih odzivov na slednjo; ker bi moralo spodbujati aktivno vključevanje, primeren dohodek, dostop do kakovostnih storitev in podporen pristop k dostojnemu delu, kar na ravni Evropske unije in med evropskimi regijami zahteva pravično porazdelitev bogastva ter ukrepe in politike, ki bodo zagotovili resnično ekonomsko in socialno kohezijo; ker lahko minimalni dohodek zagotovi primerno mrežo socialne varnosti za marginalizirane in ranljive ljudi,
 - P. ker so cilji in temeljna načela evropskega leta boja proti revščini priznavanje pravic, deljena odgovornost in udeleženos, kohezija, zavezanost in konkretni ukrepi,
 - Q. ker je treba ekonomske in finančne razmere v EU–27 pravilno oceniti, da bi države članice spodbudili k določitvi minimalnega dohodkovnega praga, ki bi pomagal izboljšati življenjski standard, hkrati pa bi spodbujal konkurenčnost,

- R. ker se je Evropska unija zavezala, da bo izpolnila cilje tisočletja Združenih narodov in resolucijo, ki razglašala drugo desetletje Združenih narodov za izkoreninjenje revščine (2008–2017),
- S. ker imata revščina in socialna izključenost več razsežnosti, ker obstajajo posebno ranljive skupine prebivalstva (otroci, ženske, starejše osebe, invalidi in drugi), med katere sodijo tudi priseljenci, etnične manjšine, velike ali enostarševske družine, kronični bolniki in brezdomci, in ker je treba ukrepe in sredstva za preprečevanje ter boj proti revščini in socialni izključenosti vključiti tudi v druge evropske politike; ker je treba oblikovati smernice za države članice in jih vključiti v nacionalne politike, da bi zagotovili kakovostne sisteme socialne varnosti in zaščite, univerzalen dostop do javne infrastrukture in kakovostnih storitev splošnega pomena, dostojnih in kakovostnih delovnih razmer in zaposlitev s pripadajočimi pravicami ter zagotovljenega minimalnega dohodka za preprečevanje revščine, ki vsakomur omogoča družbeno, kulturno in politično udeležbo ter dostojno življenje,
- T. ker izredno visoka stopnja revščine ne vpliva le na socialno kohezijo v Evropi, temveč tudi na njeno gospodarstvo, saj stalno izključevanje večjih delov družbe slabi konkurenco v gospodarstvu in povečuje pritisk na javne proračune,
- U. ker si je treba zastaviti globalen cilj, zlasti v okviru strategije Evropa 2020, in pri tem dati prednost ekonomski, socialni in teritorialni koheziji ter zaščiti temeljnih človekovih pravic, kar predpostavlja uravnoteženost gospodarskih politik, politik zaposlovanja, socialnih, regionalnih in okoljskih politik ter pravično porazdelitev bogastva in dohodka, pri čemer je treba upoštevati velik porast v deležu odvisnosti, zato je treba za vse odločitve izvesti študije o socialnih učinkih in uporabiti horizontalno socialno klavzulo iz Pogodbe o delovanju Evropske unije (člen 9),
- V. ker je spoštovanje človeškega dostojanstva eno izmed osnovnih načel Evropske unije, katere delovanje stremi k spodbujanju polne zaposlenosti in družbenega napredka, boju proti socialnemu izključevanju in diskriminaciji ter spodbujanju pravičnosti in socialne zaščite,
- W. ker je treba zagotoviti uporabo, povečanje in boljšo izrabo strukturnih skladov pri preprečevanju revščine, socialnem vključevanju ter ustvarjanju dostopnih in kakovostnih delovnih mest s pripadajočimi pravicami,
- X. ker je vloga sistemov socialne zaščite zagotoviti raven socialne kohezije, ki je potrebna za razvoj, da se zagotovi socialno vključenost, in ublažiti socialne posledice ekonomske krize, zaradi česar je treba na nacionalni ravni uvesti zajamčen minimalen osebni dohodek za preprečevanje revščine, izboljšati stopnjo izobrazbe in usposobljenosti oseb, izključenih s trga dela zaradi konkurenčnih pritiskov, ter zagotoviti enake možnosti na trgu dela in pri uresničevanju temeljnih pravic,
- Y. ker je uvajanje in krepitev sistemov minimalnega dohodka pomemben in učinkovit način za odpravljanje revščine, in sicer s podpiranjem socialne integracije in dostopa do trga dela ter omogočanjem dostojnega življenja,
- Z. ker so sistemi minimalnega dohodka pomembno orodje za zagotavljanje varnosti

osebam, ki morajo premagati posledice socialne izključenosti in nezaposlenosti, in za spodbujanje dostopa do trga dela; ker imajo taki sistemi minimalnega dohodka pomembno vlogo pri porazdelitvi bogastva in zagotavljanju solidarnosti ter socialne pravičnosti in ker imajo predvsem v času kriz vlogo proticiklične rezerve, saj zagotavljajo dodatna sredstva za krepitev povpraševanja in potrošnje na notranjem trgu,

- AA. ker je nedavna raziskava Eurobarometra o odnosu državljanov EU do revščine pokazala, da velika večina (73 %) meni, da je revščina težava, ki se v njihovih državah širi, 89 % vprašanih od svojih vlad zahteva nujno ukrepanje za boj proti revščini, 74 % vprašanih pa pričakuje, da bo v zvezi s tem tudi EU prevzela pomembno vlogo,
- AB. ker je treba upoštevati boleče socialne posledice gospodarske krize, zaradi katere je v zadnjih dveh letih več kot 6 milijonov evropskih državljanov ostalo brez dela,
- AC. ker je treba upoštevati gospodarsko in socialno krizo ter njen vpliv na naraščajočo revščino in izključenost ter vse večjo brezposelnost (s 6,7 % v začetku leta 2008 na 9,5 % ob koncu leta 2009), ko tretjina brezposelnih trajno ne najde zaposlitve, razmere v gospodarsko bolj ranljivih državah članicah pa so še slabše,
- AD. ker Svet in Komisija ter mednarodne organizacije, na primer Mednarodni denarni sklad, silijo nekatere države članice, naj kratkoročno zmanjšajo svoj proračunski primanjkljaj, ki ga je kriza poglobila, in zmanjšajo javno porabo, vključno s socialnimi izdatki, kar ogroža socialno državo in spodbuja revščino,
- AE. ker so socialne razlike v nekaterih državah članicah vse večje, kar je predvsem posledica gospodarskih razlik v razporeditvi dohodkov in bogastva, razlik na trgu delovne sile, pomanjkanja socialne varnosti in neenakega dostopa do socialnih funkcij države, namreč socialnega varstva, zdravstva, šolstva, sodstva itd.,
- AF. ker je treba upoštevati uporabo politike EU za socialno vključevanje, zlasti cilje in evropski program, ki so bili sprejeti z lizbonsko strategijo v začetku prvega desetletja tega stoletja, z uporabo odprte metode koordinacije in skupnih ciljev, ki naj bi jih dosegli z nacionalnimi akcijskimi načrti,
- AG. ker so v večini držav članic zaradi različnih dejavnikov številni brezdomci, zaradi česar so potrebni posebni ukrepi za njihovo socialno vključitev,
- 1. poudarja potrebo po konkretnih ukrepih, ki bodo odpravili revščino in socialno izključenost, tako da bodo iskali načine za ponovno vključitev na trg dela, spodbujali pravično porazdelitev dohodka in bogastva, zagotavljali ustrezne dohodke ter tako dajali resničen smisel in pomen evropskemu letu boja proti revščini, hkrati pa zagotavljali močno politično zapuščino uresničevanju razvojnih ciljev tisočletja, vključno z zagotavljanjem sistemov minimalnega dohodka, ki bodo na podlagi različnih nacionalnih praks, kolektivnih pogodb ali zakonodaje držav članic preprečevali revščino in spodbujali socialno vključenost v vsej Evropski uniji, ter dejavno spodbujali primeren dohodek in sisteme socialne zaščite; poziva države članice, naj ponovno pregledajo politike za zagotavljanje primernega dohodka, saj je treba v boju proti revščini za prikrajsane družbene skupine na trgu dela ustvariti dostojna in trajna delovna mesta; meni, da bi moralo biti vsem delavcem omogočeno dostojno življenje; poleg tega

- meni, da politika socialne države pomeni tudi aktivno zaposlovalno politiko;
2. opozarja, da zaradi trenutnega gospodarskega upada s povišanjem brezposelnosti in zmanjšanjem zaposlitvenih možnosti mnoge ogrožata revščina in socialna izključenost, to pa je zlasti pereče v nekaterih državah članicah, ki jih pesti dolgoročna brezposelnost ali nedejavnost;
 3. ***poziva Evropsko komisijo, naj uporabi svojo pravico do pobude in predlaga okvirno direktivo o načelu primerne minimalnega dohodka v Evropi, ki mora biti določen po skupnih merilih v vseh državah članicah in v skladu z nacionalnimi praksami pri kolektivnih pogodbah ali zakonodajo v državah članicah; meni, da bi morala ta okvirna direktiva oblikovati skupen evropski pristop do zagotavljanja upravičenosti do sistemov minimalnega dohodka ter dostop do njih in njihovo ustreznost;***
 4. zahteva, da se v zvezi s primernostjo sistemov minimalnega dohodka doseže dejanski napredek, ki bo služil reševanju otrok, odraslih in starejših iz revščine ter jim omogočil uveljavljanje pravice do dostojnega življenja;
 5. poudarja razlike na različnih področjih (zdravje, nastanitev, izobrazba, dohodek in zaposlitev) med družbenimi skupinami, ki živijo v revščini; poziva Komisijo in države članice, naj pri ciljno naravnanih ukrepih te razlike upoštevajo; poudarja, da je vsesplošen dostop do trga dela eden najučinkovitejših načinov za zmanjševanje revščine;
 6. poudarja, da je treba posebej poudariti programe za vseživljenjsko učenje kot osnovno orodje za boj proti revščini in socialni izključenosti, tako da se poveča zaposljivost in dostop do znanja ter trga dela; meni, da je treba zagotoviti spodbude za povečano udeležbo delavcev, brezposelnih in vseh ranljivih družbenih skupin v programih vseživljenjskega učenja in sprejeti učinkovite ukrepe proti dejavnikom, zaradi katerih ljudje zapustijo šolanje, ter izboljšati raven poklicnih kvalifikacij in pridobivanje novih veščin, kar bi lahko vodilo k hitrejši ponovni vključitvi na trg dela, povečalo produktivnost in pomagalo ljudem najti boljšo službo;
 7. poudarja potrebo po ukrepanju na ravni držav članic za določitev minimalnega dohodkovnega praga na osnovi ustreznih kazalnikov, da bi zagotovili socialno-ekonomska kohezijo in s tem zmanjšali tveganje, da bi bili osebni prejemki za enake dejavnosti neenaki, in tveganje, da bi imeli v vsej Evropski uniji revne skupine prebivalstva, ter poziva, da morajo biti priporočila Evropske unije o tovrstnih ukrepih tehtnejša;
 8. poudarja, da mora biti zaposlovanje ena najučinkovitejših varovalk proti revščini in da bi morali posledično sprejeti ukrepe, ki bi spodbujali zaposlovanje žensk ter zastavljanje kvalitativnih ciljev za delovna mesta, ki so na voljo;
 9. poudarja potrebo po ukrepanju na evropski in nacionalni ravni za zaščito državljanov in potrošnikov pred nepravičnimi pogoji odplačevanja kreditov in kreditnih kartic ter po sprejetju pogojev, ki bi določali dostop do kreditov in preprečili, da bi se gospodinjstva pretirano zadolževala in tako zapadla v revščino in družbeno izključenost;

10. poudarja, da imata revščina in socialna izključenost več razsežnosti, ter vztraja pri zagotavljanju vključevanja socialnih ciljev ter pri pomenu razsežnosti in socialne vzdržnosti makroekonomskih politik; meni, da morajo biti socialni cilji sestavni del strategije za izhod iz krize, pa tudi strategije Evropa 2020 ter ekonomske, socialne in teritorialne kohezije, kar pomeni, da bi morali s presečnimi socialnimi smernicami in učinkovito presojo socialnega vpliva ponovno opredeliti prednostne naloge in politike, zlasti monetarne, zaposlovalne, socialne in makroekonomske politike, vključno s paktom stabilnosti in rasti, politike konkurence in notranjega trga ter proračunske in davčne politike; meni, da te politike ne smejo ovirati socialne kohezije in morajo zagotavljati izvajanje ustreznih ukrepov in spodbujanje enakih možnosti, da bi zagotovili trajen izhod iz krize in vrnitev k fiskalni konsolidaciji ter izvedli reforme, ki jih gospodarstvo potrebuje za povratak k rasti in ustvarjanja novih delovnih mest; poziva k oblikovanju politik za konkretno podporo državam članicam, ki jo najbolj potrebujejo, z ustreznimi mehanizmi;
11. meni, da mora biti ustvarjanje delovnih mest prednostna naloga Komisije in vlad držav članic, kar je prvi korak k zmanjšanju revščine;
12. meni, da bi morali biti sistemi minimalnega dohodka del strateškega pristopa k socialnemu vključevanju, kar bi vključevalo tako splošne politike kot ciljne ukrepe – v zvezi s stanovanjsko politiko, zdravstvenim varstvom, izobrazbo in usposabljanjem ter družbenimi storitvami – v pomoč osebam, da bi se lahko rešile revščine ter se aktivno usmerile k socialnemu vključevanju in dostopale do trga dela; meni, da dejanski cilj sistemov minimalnega dohodka ni le pomagati upravičencem, temveč jih zlasti spremljati od socialne izključenosti do aktivnega življenja;
13. poudarja, da je treba pri določanju višine minimalnih dohodkov upoštevati nepreskrbljene osebe, zlasti otroke, da bi razbili začaran krog revščine; poleg tega meni, da bi morala Komisija pripraviti letno poročilo o napredku pri boju proti revščini otrok;
14. vztraja, da je treba spremeniti politike proračunskega omejevanja, ki so bile naložene nekaterim državam članicam za spopadanje s krizo, in poudarja pomen solidarnostnih ukrepov, med drugim okrepitve mobilnosti, predvidevanja transferjev in zmanjšanja sofinanciranja v zvezi s proračunskim financiranjem, za ustvarjanje dostojnih delovnih mest, podpiranje produktivnih sektorjev ter boj proti revščini in socialni izključenosti, ne pa ustvarjati nove oblike odvisnosti ali dodatno poglabljati dolg;
15. meni, da je uvedba sistemov minimalnega dohodka v vseh državah članicah Evropske unije – s posebnimi ukrepi za podporo oseb, ki imajo premajhne dohodke, kljub gospodarski oskrbi in ugodnejšemu dostopu do storitev – eden izmed najbolj učinkovitih načinov za boj proti revščini, zagotavljanje primernih življenjskih standardov in pospeševanje socialnega vključevanja;
16. meni, da mora biti osnova sistemov primerne minimalnega dohodka najmanj 60 % povprečnega dohodka v zadevni državi;
17. poudarja, da je v kontekstu povečevanja revščine potrebna ocena politike za socialno vključevanje, uporabe odprte metode usklajevanja, izpolnjevanja skupnih ciljev ter nacionalnih akcijskih načrtov, da bi dosegli odločnejše ukrepe na evropski in nacionalni

ravni, ki bodo bolj vključujoči in skladni ter bolje oblikovani, usmerjeni pa bodo v izkoreninjenje skrajne revščine ter revščine otrok do leta 2015, pa tudi proti znatnemu zmanjšanju relativne revščine;

18. potrjuje, da mora sisteme minimalnega dohodka, ne glede na njihovo pomembnost, spremljati usklajena strategija na nacionalni in evropski ravni, ki bo osredotočena na obsežne akcije in posebne ukrepe, kot so na primer politike trga dela za skupine, ki imajo najmanjše možnosti za dostop do trga dela, izobraževanje in usposabljanje manj kvalificiranih delavcev, minimalne plače, socialna stanovanja ter zagotavljanje cenovno dostopnih in kakovostnih javnih storitev;
19. vztraja pri spodbujanju socialne povezanosti in vključenosti, da bi zagotovili učinkovito uresničevanje temeljnih človekovih pravic, in pri jasnih zavezah glede oblikovanja politik Evropske unije in nacionalnih politik za boj proti revščini in socialni izključenosti; meni, da je treba zagotoviti boljši univerzalen dostop do trga dela, javnih zdravstvenih storitev, izobraževanja in usposabljanja (od predšolske vzgoje do zaključka študija na prvi visokošolski stopnji), strokovnega usposabljanja, državnih stanovanj, oskrbe z energijo in socialne zaščite, kjer ni fizičnih in komunikacijskih ovir; meni, da morajo biti delovna mesta dostopna in kakovostna s pripadajočimi pravicami; meni, da morajo biti plače dostojne in da je treba pri pokojninah zagotoviti osnoven starostni dodatek, ki bo upokojencem, ki so delali vse življenje, zagotovil dostojen pokoj; dodaja, da morajo sistemi minimalnega dohodka za vse ščititi pred revščino in zagotoviti socialno, kulturno in politično vključenost ob spoštovanju nacionalnih praks, kolektivnih pogodb in zakonodaje držav članic; poleg tega meni, da bolj ko bodo države članice vlagale v različne politike, manjša bo dolgoročna potreba po sistemu za zagotavljanje zadostnega prihodka gospodinjestev; izpostavlja, da bi morali takšne ukrepe sprejeti ob strogem upoštevanju načela subsidiarnosti držav članic ter različnih praks, kolektivnih pogodb in nacionalnih zakonodaj; meni, da je mogoče le tako vsem zagotoviti pravico do sodelovanja v družbenem, političnem in kulturnem življenju;
20. opozarja na potrebe mladih, ki se srečujejo s specifičnimi težavami pri iskanju lastnega mesta v gospodarskem in družbenem življenju ter so izpostavljeni tveganju zgodnjega prenehanja šolanja; poziva države članice, naj zagotovijo, da bo brezposelnost mladih postala poseben cilj z lastnimi prednostnimi nalogami, ki bodo vključevale posebne ukrepe in ukrepe za poklicno usposabljanje, podporo programov Skupnosti (vseživljenjsko učenje, Erasmus, Mundus) in spodbud za podjetništvo;
21. poudarja, da sta stopnja osipa v šolah ter omejen dostop do višje in univerzitetne izobrazbe glavna dejavnika pri pojavu velike dolgoročne brezposelnosti, kar zelo slabo vpliva na socialno kohezijo; meni, da bo treba glede na to, da sta to dva izmed prednostnih ciljev v dokumentu Komisije o strategiji Evropa 2020, ustvariti osnovo za uvedbo posebnih ukrepov in politik za dostop mladih do izobrazbe s pomočjo štipendiranja, študentskih nepovratnih sredstev, študentskih posojil in pobud za bolj dinamično šolsko izobraževanje;
22. meni, da mora Komisija preučiti vpliv, ki bi ga imel njen zakonodajni predlog o uvedbi evropske minimalne plače v vsaki državi članici; predlaga zlasti, da bi študija preučila razliko med primernim minimalnim dohodkom in minimalno plačo v zadevni državi

članici, ter posledice, ki bi jih imela uvedba primerne minimalnega dohodka za vstop na trg dela;

23. poudarja pomen sprejetja predpisov o nadomestilu za brezposelnost, ki bi prejemnike obvarovali pred revščino in spodbudili države članice k sprejetju ukrepov, ki bi olajšali vrnitev na trg dela za opravljanje manj privlačnih služb, med drugim s spodbujanjem mobilnosti znotraj Evropske unije;
24. poudarja, da so investicije in sistemi minimalnega dohodka bistveni elementi pri preprečevanju in zmanjševanju revščine, da bi morali biti sistemi minimalnega dohodka tudi v času kriz upoštevani kot glavni element za spopadanje s krizami in ne kot stroškovni dejavnik ter da zgodnje investicije za boj proti revščini zelo prispevajo k zmanjševanju dolgoročnih družbenih stroškov;
25. poudarja vlogo socialne zaščite, zlasti zdravstvenega zavarovanja, družinskih dodatkov, pokojnin in invalidskih dodatkov, ter poziva države članice, naj namenijo posebno pozornost najbolj ranljivim osebam, tako da jim zagotovijo minimalne pravice tudi v primeru brezposelnosti;
26. ugotavlja, da so zadostna sredstva in ugodnosti osnova za dostojno življenje in temeljna človekova pravica, ki jo lahko uživamo v širšem kontekstu obširnih usklajenih ukrepov za boj proti socialni izključenosti ter aktivne strategije za spodbujanje socialnega vključevanja; poziva države članice, naj sprejmejo nacionalne politike za krepitev gospodarskega in socialnega vključevanja zadevnih oseb;
27. poudarja, da število revnih zaposlenih narašča in da je ta nov izziv treba reševati s hkratno uporabo različnih instrumentov; zahteva, da mora biti plača, ki omogoča preživetje, vedno nad pragom revščine in da delavci, ki zaradi številnih razlogov ostajajo pod pragom revščine, dobijo dodatke, ki niso podvrženi nobenim pogojem in jih je lahko pridobiti; poudarja pozitivne izkušnje, ki jih imajo Združene države z uporabo negativne dohodnine za dvig delavcev z nizkimi dohodki nad prag revščine;
28. poudarja, da Komisija v sporočilu z naslovom Evropa 2020 – strategija za pametno, trajnostno in vključujočo rast predlaga, da bi določili pet glavnih ciljev, ki bi jih morala Evropska unija uresničiti, med drugim zmanjšanje števila ljudi, ki jim grozi revščina, za 20 milijonov; opozarja, da doseganje tega cilja zaostaja za ambiciozno zastavljenimi cilji lizbonske strategije (premagovanje revščine), ki jih na žalost ni bilo mogoče uresničiti; meni, da morata biti revščina in socialna izključenost izkoreninjeni s kredibilnimi, konkretnimi in zavezujočimi ukrepi; meni, da je ta cilj prenizek in da ne smemo opustiti cilja Evrope brez revščine; meni, da je treba zato sprejeti ustrezne ukrepe in ta absolutni cilj združiti s ciljem za zmanjšanje revščine v vseh državah članicah, da bi vse spodbudili k uresničevanju tega cilja in s primernimi ukrepi zagotovili njegovo verodostojnost, zlasti kar zadeva učinkovitost politik podpore vzdrževanim osebam; meni, da je treba ta cilj doseči s konkretnimi in primernimi ukrepi, predvsem z uvedbo sistemov minimalnega dohodka v vseh državah članicah Evropske unije;
29. verjame, da bi morali dati prednost boju proti socialni neenakosti, posebno v smislu gospodarske neenakosti z vidika razporeditve dohodkov in bogastva, razlik na trgu

delovne sile, pomanjkanja socialne varnosti in neenakega dostopa do socialnih funkcij države, kot so socialno varstvo, zdravstvo, šolstvo, sodstvo itd.;

30. poziva Svet in države članice, naj osnujejo glavni cilj strategije Evropa 2020 za boj proti revščini na relativnih kazalnikih revščine (60 % srednjega dohodkovnega praga), ki jih je sprejel Evropski svet v Laeknu decembra 2001, ti kazalniki namreč postavljajo realnost revščine v kontekst posamezne države članice, saj odražajo razumevanje revščine kot relativnega pogoja;
31. poziva države članice, naj iz glavnega cilja Evropske unije, ki je povezan z revščino, izpeljejo konkretne in dosegljive nacionalne cilje, ki bi temeljili na prednostnih vprašanih strategije EU za socialno vključevanje, kot je na primer odprava brezdomstva do leta 2015, v skladu s pisno izjavo št. 0111/2007;
32. meni, da morajo države članice in Komisija posebno pozornost nameniti brezdomcem in zanje sprejeti dodatne ukrepe, da bi do leta 2015 dosegli njihovo popolno vključitev v družbo, kar bo zahtevalo zbiranje primerljivih podatkov in zanesljivih statistik na ravni Skupnosti ter njihovo letno objavljajanje skupaj s poročanjem o napredku in ciljih, opredeljenih v nacionalnih strategijah in strategijah Skupnosti za boj proti revščini in socialnem izključevanju;
33. meni, da je dolžnost vsake države članice, da sprejme vse ukrepe, ki bi preprečili finančno negotovost njenih državljanov, da se ne bi pretirano zadolževali, zlasti v obliki bančnih posojil, in predvidi obdavčitev bank in finančnih institucij, ki odobravajo posojila kreditno nesposobnim;
34. meni, da morajo države članice sprejeti izrecno obvezo za izvajanje aktivnega vključevanja: zmanjševanje pogojev, vlaganje v podporno aktiviranje, varovanje primerne minimalnega dohodka in ohranjanje socialnih standardov s prepovedjo zmanjševanja javne porabe v ključnih sektorjih, da revni ne bodo plačevali za krizo;
35. meni, da raznolike izkušnje z minimalnimi plačami, kakor tudi brezpogojni osnovni dohodek za vsakogar, v povezavi z dodatnimi ukrepi socialnega vključevanja in zaščite dokazujejo, da je to učinkovit način za boj proti revščini in socialni izključenosti ter zagotavljanje dostojnega življenja za vse; zato poziva Komisijo, naj oblikuje pobudo za podporo nadaljnjim ukrepom v državah članicah, ki bodo upoštevali in spodbujali najboljšo prakso ter omogočili, da se – kot ukrep za odpravo revščine ter zagotavljanje socialne pravičnosti in enakih možnosti za vse državljane, katerih potrebo po pomoči je potrebno dokazati na regionalni ravni – za vsakega posameznika zagotovijo različni modeli primerne minimalnega in osnovnega dohodka za preprečevanje revščine ob upoštevanju načela subsidiarnosti in ne da bi to ogrozilo posebnosti posameznih držav članic; meni, da bi morala ta pobuda Komisije ob upoštevanju različnih nacionalnih praks, kolektivnih pogodb in zakonodaj držav članic voditi do oblikovanja akcijskega načrta, ki bi spremljal izvajanje evropske pobude o minimalnem dohodku v državah članicah, da bi bili uresničeni naslednji cilji:
 - oblikovanje skupnih standardov in kazalnikov za upravičenost do sistemov minimalnega dohodka in dostop do njih,

- določitev kriterijev za ugotavljanje, katere institucionalne in teritorialne ravni – tudi vključenost socialnih partnerjev in zainteresiranih strani – bi bile lahko primernejše za izvajanje ukrepov, povezanih s sistemi minimalnega dohodka,
 - določitev skupnih kazalcev in meril uspešnosti za vrednotenje rezultatov, izidov in učinkovitosti politike proti revščini,
 - zagotavljanje spremljanja in izmenjave zgledov najboljše prakse;
36. poudarja, da je ustrezen minimalni dohodek obvezen za dostojno življenje in da je skupaj z družbeno udeležbo predpogoj za to, da lahko ljudje popolnoma razvijejo svoje potencialne in so zmožni sodelovati v demokratičnem oblikovanju družbe; poudarja, da dohodki, ki zagotavljajo dostojno življenje, poleg tega na ravni nacionalne politike prispevajo k pozitivni dinamiki in s tem k blaginji;
 37. meni, da mora pobuda Komisije o zagotovljenem minimalnem dohodku upoštevati Priporočilo 92/441/EGS, ki priznava temeljno pravico posameznikov do ustreznih sredstev in spoštovanja človeškega dostojanstva, ter vztraja, da bi moral biti osnovni namen sistemov dohodkovne podpore pomagati ljudem iz revščine in jim omogočiti dostojno življenje, kar vključuje dostojno invalidnino in pokojnino; ob tem predlaga Komisiji, naj razmisli o oblikovanju skupne metode za izračunavanje minimalnega dohodka za preživetje in življenjskih stroškov (košarica dobrin in storitev), da bi zagotovili primerljive meritve stopenj revščine ter opredelili načine za socialno ukrepanje;
 38. poziva države članice, naj sprejmejo nujne ukrepe za večje izkoriščanje ugodnosti, spremljajo ravni njihove neizkoriščenosti in razloge za to ter upoštevajo, da po mnenju Organizacije za gospodarsko sodelovanje in razvoj od 20 do 40 % ugodnosti ni izkoriščenih, pri tem pa naj povečajo preglednost, zagotovijo učinkovitejša podatke in storitve svetovanja, poenostavijo postopke ter uvedejo učinkovite ukrepe in politike za boj proti stigmatizaciji in diskriminaciji prejemnikov minimalnega dohodka;
 39. poudarja pomembnost dodatka za brezposelnost, ki prejemnikom zagotavlja dostojen življenjski standard, in potrebo po skrajšanju odsotnosti z dela, med drugim z večjo učinkovitostjo državnih zavodov za zaposlovanje;
 40. poudarja, da je treba sprejeti pravila o socialnem zavarovanju, da bi vzpostavili povezavo med minimalno pokojnino in pragom revščine v vsaki državi članici;
 41. graja države članice, v katerih sistemi minimalnega dohodka ne ustrezajo relativnemu pragu revščine; ponavlja zahtevo, naj države članice čim prej izboljšajo razmere; zahteva, da Komisija v nacionalnih akcijskih načrtih obravnava tako dobro kot slabo prakso;
 42. poudarja močno starostno diskriminacijo v zvezi s sistemi minimalnega dohodka, kot je na primer minimalni dohodek za otroke, ki je pod pragom revščine, ali izključevanje mladih ljudi iz sistemov minimalnega dohodka zaradi pomanjkanja prispevkov za socialno varnost; poudarja, da to izpodbija brezpogojnost in dostojnost sistemov minimalnega dohodka;

43. poudarja, da je treba nujno oblikovati in uporabljati primerne socialno-ekonomske kazalnike na različnih področjih, kot so zdravstvo, stanovanjska politika, oskrba z energijo, socialno in kulturno vključevanje, mobilnost, izobraževanje, dohodki (na primer Ginijev količnik za merjenje gibanj neenakosti porazdelitve dohodka), materialna prikrajšanost, zaposlovanje in storitve socialne pomoči, s katerimi bi lahko spremljali in merili napredek v boju proti revščini in pri socialnem vključevanju, nato pa jih vsako leto predstavili ob mednarodnem dnevu za odpravo revščine (17. oktober) ter pri tem izpostavili njihovo gibanje glede na spol, starostno skupino, družinsko okolje, invalidnost, priseljski status, kronične bolezni in različne ravni dohodkov (60 % povprečne plače, 50 % povprečne plače, 40 % povprečne plače), tako da bi se upoštevala sorazmerna revščina, skrajna revščina in najranljivejše skupine; poudarja nujno potrebo po statističnih podatkih Evropske unije, ki ne spadajo med monetarne kazalnike o razmerah skrajne revščine, kot je na primer brezdomstvo, in ki jih statistični pregled dohodkov in življenjskih pogojev Evropske unije trenutno ne zajema; zahteva, da se ti socialno-ekonomski kazalniki v obliki poročila enkrat letno posredujejo državam članicam in Evropskemu parlamentu, ki bodo o njih razpravljali in določili nadaljnje konkretne možnosti ravnanja;
44. vztraja, da potrebujemo specifične dodatne ukrepe za najbolj prikrajšane skupine (invalidne ali kronične bolnike, enostarševske družine in družine z večjim številom otrok), ki imajo dodatne stroške zlasti za storitve osebne pomoči, rabo posebnih pripomočkov, zdravstveno oskrbo in socialno podporo;
45. poziva Komisijo in države članice Evropske unije naj preučijo, kako bi lahko različni modeli brezpogojnih osnovnih dohodkov za vse, namenjenih preprečevanju revščine, prispevali k socialni, kulturni in politični vključenosti, pri čemer naj zlasti upoštevajo njihov nestigmatiziran značaj in njihovo sposobnost, da preprečijo prikrito revščino;
46. meni, da je treba v zvezi s politikami za zmanjševanje revščine, ki spremljajo uvedbo primerne minimalnega dohodka v državah članicah, preoblikovati odprto metodo usklajevanja, tako da bo mogoča pristna izmenjava zgledov dobre prakse med državami članicami;
47. ugotavlja, da bo minimalni dohodek dosegel svoj cilj v boju proti revščini le, če bo oproščen davkov, in zato svetuje, naj bo raven minimalnega dohodka vezana na spremembe komunalnih prispevkov;
48. opozarja, da je tveganje skrajne revščine večja za ženske kakor za moške, če upoštevamo pomanjkljivosti v sistemih socialne zaščite in diskriminacijo, ki smo ji še vedno priča, zlasti na trgu dela, to pa zahteva celo vrsto specifičnih političnih rešitev, ki bodo upoštevale vidik spola in konkretne okoliščine;
49. meni da revščina, ki prizadene zaposlene, kaže na neenake delovne razmere, in poziva k ukrepom za spremembo tega stanja, tako da bodo ravni dohodkov in minimalne plače, bodisi zakonsko določene, bodisi dogovorjene s kolektivnimi pogajanjmi, zagotovile dostojen življenjski standard;
50. poziva k vključevanju ljudi, ki živijo v revščini (pri čemer je treba zelo spodbujati pobude za njihovo vključitev na trg dela), ter poziva Komisijo in države članice, naj

razvijejo dialog z ljudmi in organizacijami, ki zastopajo revne, njihovimi mrežami in socialnimi partnerji; meni, da je treba zagotoviti, da bodo osebe, ki živijo v revščini, in organizacije, ki jih zastopajo, obravnavane kot zainteresirane strani ter bodo prejemale podporo in finančne in druge vire, da bodo lahko sodelovale pri oblikovanju, uporabi in spremljanju politik, ukrepov in kazalnikov na evropski, nacionalni, regionalni in lokalni ravni, zlasti v zvezi z nacionalnimi programi reform v okviru strategije Evropa 2020 in odprte metode usklajevanja na področju socialne zaščite in vključevanja; poudarja tudi potrebo po ukrepih proti delodajalcem, ki nezakonito zaposlujejo pripadnike marginaliziranih skupin za plačilo, ki je manjše od minimalnega dohodka;

51. meni, da je treba usmeriti trajna in obsežna prizadevanja v boj proti revščini in socialni izključenosti, da bi izboljšali položaj ljudi, ki so najbolj izpostavljeni tveganju revščine in socialne izključenosti, kot so zaposleni na negotovih delovnih mestih, brezposelni, enostarševske družine, starejši, ki živijo sami, ženske, prikrajšani otroci, etnične manjšine, bolniki in invalidi;
52. močno obžaluje, da nekatere države članice ne upoštevajo priporočila Sveta 92/441/EGS, ki priznava „osnovno pravico osebe do zadostnih sredstev in socialne pomoči za način življenja, ki je združljiv s človeškim dostojanstvom“;
53. vztraja, naj bodo socialni partnerji enakovredno udeleženi pri izdelavi nacionalnih akcijskih načrtov za boj proti revščini in postavljanju referenčnih ciljev na vseh ravneh upravljanja;
54. poudarja potrebo po načrtovanju in izvajanju usmerjenih ukrepov z aktivnimi zaposlovalnimi politikami na geografski, sektorski in podjetniški ravni ter z aktivno vključitvijo socialnih partnerjev, da bi povečali dostop do trga dela za ljudi iz sektorjev ali geografskih območij s posebej visoko ravnijo brezposelnosti;
55. poudarja, da se je treba osredotočiti na izbrane dele prebivalstva (priseljence, ženske, brezposelne pred upokojitvijo itd.), da bi izboljšali veščine, preprečili brezposelnost in okrepili sistem socialnega vključevanja;
56. poziva države članice in Komisijo, naj sprejmejo ukrepe za vključevanje mlajših in starejših na trg dela, saj sta ti dve ranljivi skupini med sedanjo recesijo zaradi pomanjkanja delovnih mest močno prizadeti;
57. poudarja, da morajo sistemi minimalnega dohodka pokrivati stroške goriva, kar bi omogočilo revnim gospodinjstvom, ki jih je prizadela energetska revščina, da bi lahko plačala račune za energijo; meni, da mora biti minimalni dohodek izračunan na osnovi realnih ocen stroškov za ogrevanje doma glede na potrebe posameznega gospodinjstva, na primer družine z otroki, starejše osebe in invalidi;
58. poudarja, da ima večina držav članic v EU-27 nacionalne sheme minimalnega dohodka, vendar ne vse; poziva države članice, naj zagotovijo sisteme minimalnega dohodka, ki preprečujejo revščino in spodbujajo socialno vključenost, ter izmenjujejo zgledе najboljše prakse; priznava, da je dolžnost držav članic, v katerih je zagotovljena socialna pomoč, poskrbeti, da državljani razumejo svoje pravice in jih lahko uveljavljajo;

59. naroči svojemu predsedniku, naj to resolucijo posreduje Svetu in Komisiji ter parlamentom in vladam držav članic in držav kandidatk.

Or. en